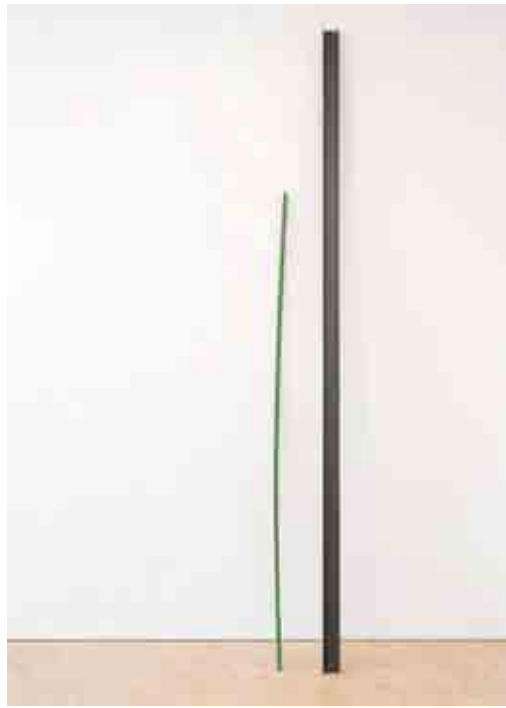

Carole Vanderlinden, 'Le rocher', 2015, technique mixte sur papier, 31,4 x 24,3 cm

Gert Robijns, 'Standaard', 2017, 38 x 400 x 47 cm, metal, plastic, paint

Angel Vergara, 'Acts & Paintings (Untitled III)', 2017, houtskool op doek, 270 x 210 cm, foto Sebastian Schutyser, courtesy Angel Vergara & Axel Vervoordt Gallery

Thu Van Tran, 'Saigon', 2017, Livid print on plastic cover, dimensions variables, courtesy van de kunstenaar en Meessen De Clercq, Brussel

Marcin Dudek, tentoonstellingszicht 'Steps & Marches', courtesy Harlan Levey Projects

Galleries

IN RIVOLI

De Rivoli Building in Ukkel, op de grens met Sint-Gillis, is goed op weg om een sterke trekpleister te worden in het Brusselse galerieleven. Het gebouw Rivoli was een landmark in de seventies, moest uitgroeien tot een luxe shopping mall, maar heeft het niet gehaald. Na jarenlange leegstand is het nu ingenomen door (onder meer) een twintigtal kunstgaleries, sommige permanent, sommige pop-up: het vibreert er nu, er is weer leven in de brouwerij.

Galleries als Xavier Hufkens (met werk van Tracey Emin, zie ook pagina 8-9) en Hopstreet (met onder meer Tinus Vermeersch, zie de galerierecensie elders in deze rubriek) zijn de trekkers, maar ook andere galleries zijn prominent aanwezig. Onder meer Zwart Huis, met thuisbasis in Knokke: er is nieuw werk te zien van Jan de Vliegheer, maar ook en vooral van Carole Vanderlinden. H ART-recensent Hans Theys schreef over haar: "Carole Vanderlinden leest en doorbladert veel boeken, maar ze bezoekt vooral veel musea voor oude of etnografische kunst. Ze gaat daarbij niet zozeer op zoek naar kunstwerken, maar wel naar gebeurtenissen, tekeningen, voorwerpen, motieven, kleuren en ritmes die haar aanspreken. Deze motieven, vaak met bijbehorende teksten, worden nagetekend in schetsboeken. Later worden ze al schilderend hernomen op papier, waarbij nieuwe combinaties of composities ontstaan. Het valt daarbij op dat deze werken op papier meestal heel luchtig blijven, met veel uitsparingen, als minimale collages. Parallel aan deze praktijk werkt Vanderlinden dagelijks aan verschillende schilderijen, die niet vooraf bedacht worden. Laag na laag blijven ze zich ontworstelen aan elke vorm van controle of overzicht." Voorbeelden van die aanpak zijn nu te zien in Rivoli. Carole nam ook deel aan de voorbije Kathmandu-triennale, met prachtig werk: iemand zou toch eens het initiatief moeten nemen om die schilderijen hier te tonen. Bij Posture Editions verscheen, naar aanleiding van deze tentoonstelling onder de titel 'Mon seul désir', een mooie publicatie.

Andere trekpleister, bij Rossi Contemporay, is Jo De Smedt. Met reeksen als 'Still life goes on' en 'It's a Good Year for the Roses' leeft hij zich uit in tekeningen met een ontploffing van lijnen, energie en vitaliteit. In een andere serie, 'Herbarium (No Pressure)' blijft het ogenschijnlijk rustiger: hij tekent planten, met de wortel erbij, alsof het een wetenschappelijke tekening is, maar hij laat die vergezeld gaan met commerciële stickers, onder meer 'I love Pastis', 'Café de Kerel', reclame voor rundsvlees ...

In een andere Rivoli-vestiging, de Filatuur, vind je gloednieuw en sterk werk van Peter Weidenbaum. Hij is een begenadigd schilder die als geen ander onze hedendaagse 'culture of images' weet te vatten, met zin voor relativisering én diepgang, want hij geeft zijn tafereel altijd een extra dimensie: of het nu om beelden uit een bar in Berlijn gaat, of een zicht op de KVS in Brussel (met de tijdelijke slogan 'All Problems Can Never Be Solved'): er zit altijd een valse vorm van impressionisme

in, om ons op die manier te confronteren met het bedrieglijke van wat we menen te zien, maar wat ons brein heel anders interpreteert. Namelijk een lichte dreiging van onwaarheid. Marc RUYTERS

Alle tentoonstellingen lopen tot 28 oktober in de Rivoli Building, Chaussée de Waterloo 690, Brussel.

GERT ROBIJNS

Gert Robijns (°1972, Sint-Truiden) doet ons anders en aandachtig waarnemen en biedt met zijn werk een bijzondere kijk op alledaagse objecten. Hun functionele aspect maakt plaats voor een spel met materialen, waarbij hun relatie tot elkaar en het innemen van de ruimte centraal staat. Een reeks nieuwe sculpturen, nu te zien in Tommy Simoens Gallery, bestaat overwegend uit constructiemateriaal. Robijns schikt materialen en speelt met evenwicht, zwaartekracht, beweging en schaalverschillen. Het zijn vaak minimale ingrepen, die iets suggereren en verwondering oproepen. Overeenkomsten in vorm en kleur brengen eenheid, maar zorgen ook voor misleiding. Twee balken steunen recht op tegen de muur. De ene is een grijze steunbalk, de andere is groen, dun en buigt lichtjes krom. Had het hout last van vocht? Nee, het blijkt gebogen plastic. Het vormt een knap duo dat nog sterker wordt door de dunne, groene sculptuur in de andere ruimte, getiteld 'Stijfgroen'. Hier gaat het om een rechte metalen balk. Robijns verbergt zijn materiaalkeuzes onder een laag gespoten verf. Veelal gebruikt hij eenzelfde grijs, maar hier en daar kiest hij voor kleuraccenten. Een steunbalk die ophangt aan metaaldraden oogt door de gele kleur uit licht materiaal, maar blijkt van metaal.

Robijns weet zijn werk uitstekend te plaatsen in de ruimte. De sculpturen tonen steeds andere en boeiende facetten naargelang je ze van een andere kant bekijkt. Daarnaast zetten ze ook lijnen en richtingen uit die in elkaars verlengde of haaks op elkaar staan, waardoor de werken met elkaar communiceren. Daar waar hij eerder verschillende materialen en objecten verzoende, beperkt hij zich nu tot een aantal dingen, en verhalende aspecten maken plaats voor eenvoud en verstilling. Het is een boeiende wending in zijn werk. Hij herleidt zijn sculpturen tot de essentie zonder dat ze aan kracht en uitstraling verliezen. Indra DEVRIENDT

'New Work' tot 22 oktober in Tommy Simoens Gallery, Waalsekaai 31, Antwerpen. Open wo-za van 13-17 u. www.tommysimoens.com

ANGEL VERGARA

Angel Vergara (°1968, Brussel) tast in zijn zeer divers werk – performances, video's, installaties, schilderijen – de grenzen van de kunst af. In de Axel Vervoordt Gallery in Wijnegem toont hij zes grote doeken die het resultaat zijn van evenveel performances als 'Straatman'. Omdat twee van die performances op het moment van ons bezoek nog gehouden moesten worden (op 16 september op het Middelheim Art Festival, op 30 september in Kanaal Wijnegem), waren twee van de doeken

nog maagdelijk wit. Want de werken worden gemaakt tijdens de performances zelf. Vergara prepareert grote doeken die hij egaal zwart maakt met houtskool, om dan – onder een wit laken dat als zijn mobiele studio fungeert – tijdens de performance de doeken te bewerken, de houtskool er hier en daar terug van af te vegen al naar gelang zijn inspiratie. Het resultaat is een nieuwe soort van 'action painting' met een prachtig abstract, expressief resultaat. Elk doek weerspiegelt de inspiratie en omstandigheden van het moment (de performances gebeuren soms in dialoog met muzikanten).

In het zijzaaltje zijn meer sporen van 'Straatman'-performances terug te vinden. Het zijn voorbeelden van het resultaat van een hele reeks acties die Vergara deze zomer in Antwerpen deed. Vergezeld van een assistente trok hij naar diverse plekken in de stad, legde een groot doek op de grond of bevestigde het aan de muur, en begon er – weer met een laken over het hoofd – op te tekenen en schrijven met pastelkrijt. Het resultaat is heel anders dan de grote houtskooldoeken: Straatman maakt hier een soort mentale kaarten van de stad, die cirkelvormig zijn eerder dan dat ze een boven- of onderkant hebben. Er zijn met kleurkrijt getekende gebouwen, tijdstippen, namen van personen op te herkennen, stukken conversatie of reacties die hij opving tijdens zijn performance.

Naast de galerie opent in november ook de Foundation waarin de collectie van Axel en May Vervoordt ondergebracht wordt. Er wordt nog druk aan verbouwd. Maar nu al kan u in de silo's van de vroegere mouterij naar twee recente video-schilderijen van Vergara kijken waarin de kunstenaar over bestaande beelden heen schilderde. De ene, 'L'enfer', is een drukke overschildering van de 'Nacht op de kale berg' uit Disney's 'Fantasia', de andere, 'Festival', een veel meditatiever werk in prachtige kleurschakeringen gebaseerd op een optreden van Jim Morrison (die noch te zien noch horen is). Zij presenteren een veel kleurrijker maar niet minder indrukwekkend aspect van Vergara's oeuvre. Marc HOLTHOF

Angel Vergara 'Acts & Paintings' tot 7 oktober in de Axel Vervoordt Gallery, Kanaal, Stokerijstraat 19, Wijnegem. Open wo-za van 13u30-17u30. www.axel-vervoordt.com

THU VAN TRAN

De Frans-Vietnamese kunstenaar Thu Van Tran gooide hoge ogen op de hoofdtentoonstelling 'Viva Arte Viva' van Christine Macel tijdens de Biënnale van Venetië. Ze toonde er een reeks werken die op knappe en poëtische wijze gingen over de rol van de Franse kolonisator in Vietnam. Voor haar eerste solotentoonstelling bij Meessen De Clercq gaat Van Tran verder op dat elan, maar wel met werk dat jammer genoeg iets té dicht aan de oppervlakte blijft. Zo maakt ze nieuw werk rond een beeldengroep die de lofzang van het koloniale Frankrijk moest bezingen. De beelden in kwestie zijn echter geïrodeerd, vervallen en bedekt met bladeren. Van Tran neemt zwart-wit foto's van fragmenten van die beelden, waarbij ze de associatie tussen de ruïne en het verval van het koloniale rijk in de verf zet. Voor mensen die het nog zou ontgaan zijn, neemt ze ook

afgietsels van fragmenten van de sculpturen die ze in een andere zaal tentoonstelt. Ook de bijhorende video 'The Yellow Speaks' zoomt in op de beeldengroep, maar de tekst zorgt toch voor een extra dimensie.

In ijtempo spreekt de kunstenaar, als in een monologue intérieur, over de kolonisatie van Vietnam, maar ze wordt ook meer persoonlijk door het te hebben over haar vlucht uit het land met haar vader. Even poëtisch als mysterieus. Naast kolonisatie verwijst ze ook naar meer hedendaagse aspecten van Vietnam. Zo bijvoorbeeld de grote zeildoeken die gebruikt werden door een bouwbedrijf om een werf af te schermen. Tot verbazing van de kunstenaar stellen die westerse landschappen voor, wat nogal sterk afstak met de omringende realiteit. Drie van die grote zeilen met landschappen – van een westerse tuin over een Versailles-achtig kasteel – stelt ze in de achterste ruimte voor, inclusief vervaalde kleuren, scheuren, barsten en improvisatorisch aangebrachte stukken plakband. Daarbij speelt ze opnieuw met de notie van sporen en geheugen.

Op de bovenste verdieping ten slotte, waar werk te zien is van een aantal kunstenaars uit de galerie, is ook een mooi fotogram te zien van een rubberboom, een werk uit de reeks die ze ook in Venetië voorstelde. Een gelijkwaardige foto van de jungle in oranje tinten verwijst dan weer naar de giftige tonnen die de Amerikanen dumpten om de Vietcong te verdrijven. Sam STEVERLYNCK

Thu Van Tran 'Mountains are like the bones of the Earth. Water is its blood' tot 14 oktober in Meessen De Clercq Galerie, Brussel. Open di-za van 11-18 u. www.meessendeclercq.be

ALEX MIRUTZIU

Wat gebeurt er als je op een dag niet meer kan zeggen wat je denkt of wil? Als je enkel nog fysiek aanwezig bent, wie ben je dan? Aan de hand van Iris Murdoch (°1919-1999), een gewaardeerde Ierse filosoof en romanschrijver die stierf aan Alzheimer, onderzoekt de Roemeense kunstenaar Alex Mirutziu (°1981, Sibiu) welke processen zich afspeelen als onze hersens geleidelijk aan aftakelen. Dat vertaalt zich in sculpturen, tekeningen, poëzie en een gefilmde performance die hij in MLF Gallery toont. Murdoch is voor hem een verpersoonlijking van iets wat ons allemaal kan overkomen. Wat ging er in haar om toen ze haar mentale vaardigheden verloor? Mirutziu boetseert haar hoofd in verschillende stadia van haar ziekte en presenteert ze op houten constructies. Aanvankelijk ziet Murdoch er nog menselijk uit en staat ze nog rechtop. Later sleept ze zich voort tot ze niet meer kan rechtstaan. Haar gelaatsexpressie verdwijnt tot ze slechts een fysieke verschijning is. Aan de muur hangt een ingekaderde tekst met nonsens. Het enige begrijpbare woord is 'love'. Murdoch trachtte nog tegen haar man te zeggen dat ze van hem hield maar haar taal gleed weg.

We zetten onze gedachten om in taal of beelden, maar ook lichaamstaal en pauzes zijn bepalend om elkaar te begrijpen. Mirutziu visualiseert Murdochs gebaren uit een opname van een interview toen ze nog geen Alzheimer